

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně:

I. P.

bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Dušanem Zachem

sídlem Na Zámecké 457/5, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2018, č. j. 083413/2018/KUSK,
sp. zn. SZ_052720/2018/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný ve výroku II zamítl dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) jako nepřípustné odvolání žalobkyně proti výroku o zastavení řízení ve věci přestupku dle § 49 odst. 2 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších přestupků (dále jen „zákon o přestupcích“) Komise k projednávání přestupků města T. n. S. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 7. 2017, č. j. MUTs-2845/2016-45, sp. zn. MUTnS-1973/2016-34 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Žalobkyně namítla, že uplatnila u správního orgánu I. stupně nárok na náhradu škody vůči obviněnému z přestupku, a tím získala v souladu s § 70 odst. 1 a § 72 písm. b) zákona o přestupcích postavení účastníka řízení, a byla proto oprávněna k podání odvolání

proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, z důvodu, že žalovaný zamítl odvolání žalobkyně pro nepřípustnost, ačkoli bylo odvolání s ohledem na její procesní postavení přípustné.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ve výroku II prvostupňového rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku proti občanskému soužití, nebyla žalobkyně v postavení účastnice řízení, resp. poškozené ve smyslu § 81 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť tento výrok neobsahoval rozhodnutí o nároku na náhradu škody. Žalobkyně se přitom mohla v postavení poškozené odvolat pouze proti výroku, kterým bylo rozhodováno o nároku na náhradu škody. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán I. zahájil dne 9. 2. 2017 řízení o přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 2 písm. c) zákona o přestupcích a o přestupku proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit M. P. (dále jen „obviněný z přestupku“) tím, že od července 2013 do doby zahájení řízení o přestupku znemožňoval žalobkyni užívání domu č. p. X v obci N., ačkoli byla nemovitost stále vedena jako společné jmění manželů (tj. obviněného z přestupku a žalobkyně – pozn. soudu), a obviněný z přestupku ani přes opakované výzvy žalobkyně nesdělil kód k blokaci alarmu a tím, že dne 19. 3. 2016 v době okolo 11:00 – 11:15 hodin v obci N., před domem č. X, měl poškodit kabelku žalobkyně.
5. Dne 14. 2. 2017 se žalobkyně připojila s nárokem na náhradu škody ve výši 5 000 Kč. Dne 22. 2. 2017 obdržel správní orgán I. stupně doplnění výpovědi žalobkyně, ve kterém se s odkazem na žalobu na zaplacení částky 413 000 Kč, kopii smlouvy o nájmu bytu č. j. 161201/2, příjmový doklad na částku 17 000 Kč, doklad č. 153273 na částku 13 500 Kč a výpis z účtu o provedení plateb nájemného (leden a únor 2017 ve výši 2 x 17 000 Kč) domáhala rozhodnutí v souladu s § 208 odst. 2 trestního zákona vyčíslení prozatímní škody 532 000 Kč. Žalobkyně dále žádala „[v]zhledem k tomu, že řízení ve věci přestupku proti majetku, tedy poškození věci bylo zahájeno v souvislosti s řízením ve věci zamezení vstupu do rodinného domu, a poškození věci se zamezením vstupu do domu s tímto souvisí, neboť tímto jednáním bylo dalšímu vstupu do domu zamezeno a bylo nutno pro vyzvednutí věci přivolat Policii ČR, žádám o sloučení tohoto řízení s řízením ve věci dle § 208 odst. 2 trestního zákona, vyčíslená uplatňovaná škoda na věci ve výši 5.000,-Kč, tak bude součástí výše uvedeného prozatímního vyčíslení škody.“
6. Spis dále obsahuje podání žalobkyně správnímu orgánu I. stupně ze dne 27. 2. 2017, ve kterém se v souvislosti se zabráněním výkonu vlastnického práva ke společnému domu obviněným z přestupku domáhala postoupení věci státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu, neboť měla za to, že šlo v předmětné věci o trestný čin. Žalobkyně uvedla, že jí v souvislosti s jednáním obviněného z přestupku vznikla škoda v celkové výši 556 848 Kč, která se skládala z následujících položek: 5 000 Kč za poškozenou kabelku, 413 000 Kč z náhrady bezdůvodného obohacení dle žaloby projednávané u Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 44 C 173/2016, 19 848 Kč za náklady exekuce, 17 000 Kč za provizi realitní kanceláři za nalezení nového nájemního bytu, 54 500 Kč za kauci v novém nájemním bytě a 34 000 Kč za úhradu nájemného v novém nájemním bytě.
7. Dne 12. 7. 2017 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým ve výroku I uznal obviněného z přestupku vinným tím, že se dopustil přestupku proti majetku podle

§ 50 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích a za spáchaný přestupek mu uložil podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích napomenutí. Žalobkyni správní orgán I. stupně odkázal s nárokem na náhradu škody 5 000 Kč na civilní řízení k soudu příslušnému rozhodovat občanskoprávní spory, neboť výše škody nebyla spolehlivě zjištěna. Výrokem II řízení o přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 2 písm. c) zákona o přestupcích zastavil, neboť spáchaní skutku, o němž se vedlo řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni prokazatelně doručeno až 5. 2. 2018.

8. Dne 16. 2. 2018 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření žalobkyně k odvolání obviněného z přestupku a odvolání žalobkyně. Žalobkyně souhlasila s vypořádáním přestupku proti majetku, dále uvedla, že k přesnému vyčíslení škody (na poškozené kabelce) nedošlo z důvodu předpokládaného řešení v rámci občanského soudního řízení. S výrokem o zastavení řízení o přestupku proti občanskému soužití žalobkyně nesouhlasila, neboť měla za to, že byly postaveny najisto vlastnické vztahy a případné soukromoprávní řízení o následném vypořádání majetku nemohou mít vliv. Žalobkyně zopakovala, že došlo k omezení vlastnických práv tím, že jí nebyl sdělen přístupový kód do domu, nebyly jí vydány náhradní klíče a dále byl její vstup do domu podmiňován přítomností druhého vlastníka domu.
9. Dne 26. 6. 2018 bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým bylo ve výroku II zamítnuto odvolání žalobkyně jako nepřipustné. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně neměla v této části řízení postavení účastnice řízení, neboť řízení bylo zahájeno z moci úřední a ve věci přestupku proti občanskému soužití neuplatnila u správního orgánu I. stupně nárok na náhradu škody. Žalobkyně nebyla oprávněna podat odvolání proti výroku o přestupku podle § 49 odst. 2 písm. c) zákona o přestupcích.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ani žalovaný na základě výzvy soudu neoznámili svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasili.

Posouzení žalobních bodů

12. Žalobkyně nesouhlasila se zamítnutím odvolání pro nepřipustnost. Měla za to, že uplatněním nároku na náhradu škody získala postavení účastnice řízení v souladu s § 70 odst. 1 a § 72 písm. b) zákona o přestupcích. Dále uvedla, že zamítnutím odvolání z důvodu nepřipustnosti byla krácena na svých právech.
13. Podle § 72 písm. b) zákona o přestupcích je účastníkem řízení o přestupku poškozený, pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem. Jak je patrné již jen ze samotné dikce uvedeného ustanovení, nezakládá se jím generální účastenství poškozeného v přestupkovém řízení, nýbrž účastenství omezené povahou a rozsahem práv poškozeného, o kterých se v přestupkovém řízení jedná.
14. Obsahem přestupkového řízení je posuzování viny obviněného z přestupku a případné

ukládání sankce. Toto posuzování se děje výlučně ve vztahu státu a obviněného z přestupku a má čistě veřejnoprávní povahu - stát zde (až na nečetné výjimky z úřední povinnosti) ve veřejném zájmu stíhá jednání naplňující znaky skutkových podstat přestupků, tj. specifických deliktů. Poškozený v tomto vztahu nemá postavení účastníka řízení, nýbrž eventuálně toliko svědka, který může podat svědectví o jednání obviněného z přestupku, o následcích jeho činu či o jiných rozhodných skutečnostech.

15. Podle § 70 odst. 2 zákona o přestupcích, jestliže škoda a její výše byla spolehlivě zjištěna a škoda nebyla dobrovolně nahrazena, uloží správní orgán pachateli přestupku povinnost ji nahradit; jinak odkáže poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody na soud nebo jiný příslušný orgán. Vztah mezi poškozeným a obviněným z přestupku, z něhož vyplývá omezené účastenství poškozeného v přestupkovém řízení, má povahu soukromoprávní - jeho předmětem jsou výlučně majetkové právní nároky (a ještě jen některé), a sice nárok poškozeného na náhradu majetkové škody způsobené jednáním, které bude právně kvalifikováno jako přestupek. O tomto nároku může být v rámci řízení o přestupku rozhodnuto (a zásadně - jsou-li pro to dány podmínky - i rozhodnuto být má), nicméně vždy zde pro poškozeného zůstává otevřena možnost vymáhat svůj majetkový nárok i mimo přestupkové řízení cestou jeho uplatnění v řízení občanskoprávním. Nárok je poškozenému přiznán tehdy - a jen tehdy - dává-li k tomu výsledek řízení o posuzování viny obviněného z přestupku podklad, přičemž poškozený do tohoto přestupkového řízení „v užším smyslu“ jako účastník řízení zasahovat nemůže. Jeho nárok se ovšem projednává toliko za podmínky, že v přestupkovém řízení „v užším smyslu“ je rozhodnuto o tom, že obviněný z přestupku přestupek spáchal, tj. že je pachatelem přestupku. Posuzování této otázky se však nachází mimo sféru ovlivnitelnou procesní aktivitou poškozeného jako účastníka řízení, neboť je svěřeno výlučně interakci procesní aktivity státu, který vede přestupkové řízení „v užším slova smyslu“, a obviněného z přestupku. Poškozený nemá subjektivní právo na to, aby osoba, kterou označí za pachatele přestupku, nebo jiná osoba, o níž skutečnost, že přestupek spáchala, v přestupkovém řízení vyšla najevo, byla takovou osobou také shledána. A to ani u přestupků projednatelných jen na návrh ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích nebo u přestupků podle § 79 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, zahajovaných se souhlasem osoby přímo postižené spácháním přestupku, neboť zde je návrh, případně souhlas, nutnou podmínkou toliko ve vztahu k možnosti zahájit a vést řízení o přestupku, avšak nečiní z navrhovatele či osoby přímo postižené spácháním přestupku plnohodnotného účastníka řízení o přestupku a nezakládá jeho subjektivní „právo na shledání viny“ u pachatele přestupku. Žalobkyně tak může vést spor o právo s tím, koho má za škůdce na svém majetku, cestou občanskoprávního řízení a pouze podmíněně a v omezené míře v rámci řízení přestupkového. Žalobkyně však nebyla oprávněna vstupovat a ovlivňovat rozhodnutí správních orgánů týkající se vyslovení viny obviněného z přestupku.
16. Ustanovení § 72 písm. b) zákona o přestupcích nezakládá univerzální účastenství žalobkyně v řízení o přestupku, nýbrž účastenství toliko v rozsahu, v jakém se projednával její nárok, přičemž nemá jako účastník řízení možnost zasahovat do posuzování otázek viny a sankce, nýbrž pouze do otázky náhrady majetkové škody v užším slova smyslu, tj. zda správní orgán rozhodující ve věci přestupku na základě závěru o vině obviněného z přestupku (a tento závěr je mimo procesní dispozici žalobkyně) správně posoudil otázky přímo související s náhradou škody, zejména kauzalitu mezi jednáním obviněného z přestupku a majetkovou újmou žalobkyně, zavinění obviněného z přestupku a výši škody. V tomto smyslu nutno rovněž interpretovat ustanovení § 81 odst. 2 zákona o přestupcích,

podle něhož poškozený se může odvolat jen ve věci náhrady škody.

17. Z citovaného obsahu odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí je zřejmé, že žalobkyně brojila toliko proti výroku, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku proti občanskému soužití. Žalobkyně nijak nerozporovala (ne)vypořádání nároku na náhradu škody. Žalobkyně vyjádřila nesouhlas s tím, aby bylo zastaveno řízení o přestupku s obviněným z přestupku, neboť měla za to, že obviněný z přestupku přestupek proti občanskému soužití spáchal. Jak je ale patrné z výše uvedeného rozsahu účastnictví osoby poškozené spácháním přestupku, nevyplývá osobě poškozené spácháním přestupku z účastnictví v přestupkovém řízení právo na podání opravných prostředků proti výrokům o konstatování (resp. nekonstatování) viny obviněného z přestupku. V tomto směru žalovaný posoudil odvolání žalobkyně správně, neboť žalobkyně nebyla oprávněna podat odvolání do výroku prvostupňového rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku proti občanskému soužití. Žaloba není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

18. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.